

24 juli 1959

U 8107/59 - C 46 - P1/PS9.

PA 9264/67
GEHEIM

Land: Italië.

Onderwerp: Bezoek van Generaal De GAULLE aan Italië.

Referenties:

Datum van waarneming: Eind juni 1959.

Bron: Betrouwbaar, met goede contacten in Italiaanse politieke kringen.

Opmerkingen:

Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

Aan Zijne Excellentie Prof. Dr. J.E. de QUAY
Minister-President

Plein 1813 no. 4

's-GRAVENHAGE.

Bezoek van Generaal de Gaulle aan ITALIË.

Resultaten heeft het bezoek van Generaal de Gaulle aan Italië niet opgeleverd, of het zou moeten zijn dat enige zwarte schaduwen tussen beide landen naar aanleiding van Fanfani's en Gronchi's optreden t.a.v. de vorige Italiaanse ambassadeur te Parijs, die na 7 maanden werd teruggeroepen, zijn weggestreken.

Van Italiaanse zijde stond voorop, dat Gronchi's Arabische politiek moest worden verdedigd en veilig-gesteld. Voorts wilde men bereiken, dat Italië een stem krijgt in het kapittel der Grote Mogendheden. Ook over het Middellandse Zee-Pakt is gesproken, maar het Italiaanse standpunt kwam niet overeen met het Franse, zodat daar dus geen resultaten konden worden bereikt.

Gronchi's aspiraties t.a.v. de landen van het Nabije Oosten, waar hij een soort van onzichtbare Italiaanse hegemonie wil creëren, kwam tot uitdrukking in de voorgestelde hulp aan die landen zonder dat hun politieke positie een rol daarbij speelt.

Het anti-communisme van de Gaulle is enigszins anders gericht dan dat van Gronchi. Maar Gronchi's politiek en die van Mattei lopen wel parallel. De Gaulle kan moeilijk worden gezien als een groot voorstander van een Verenigd Europa, waarvan de staten een bepaald deel van hun souvereiniteit hebben opgeofferd. Het supra-nationale Europa is in zijn ogen en zijn psychologie ondenkbaar. Hij wil een "Europe des Patries" met Frankrijk en Duitsland als innig verbonden spil en daarnaast als derde en zwakste lid Italië. Pella denkt in andere termen, hetgeen tussen hem en Gronchi een punt van strijd is. Onder Gronchi is het moeilijk om het departement van buitenlandse zaken te leiden, daar hij op elk terrein een vinger in de pap wenst te hebben. Indien nu de as Bonn-Parijs geleidelijkaan zal uitbroeien tot een spil Parijs-Bonn-Rome, dan is het een open vraag in hoeverre Italië's (Gronchi's!) Afrika-politiek een min of meer geheime

wens inzake Italië's rol binnen de Arabische wereld te rijmen zal zijn met de regerings-visie in Bonn en Parijs.

Dat Amerika in deze ontwikkeling sterk geïnteresseerd is, moge blijken uit de uitnodiging, die de U.S.A.-ambassadeur Zellerbach heeft gedaan uit naam van Eisenhower om Segni en Pella voor een officieel bezoek aan het Witte Huis uit te nodigen. Men zegt, dat dit bezoek in september zal plaats vinden, maar hierover is nog niets officieel bekend.

Het is te verwachten, dat de regering Segni tot oktober wel aan het bewind zal blijven, omdat de christen-demokratische partij (en Fanfani in het bijzonder) zal meewerken, dat het Kabinet aan het bewind zal blijven tot het Congres van de christen-demokratische partij te Florence, dat zal plaatsvinden in oktober 1959. Maar er wordt op een zeer intensieve wijze geïntrigeerd door Fanfani en de zijnen om de positie van Segni te ondermijnen.

In dit verband lijkt het bezoek aan Washington van Segni en Pella een interessant punt om te volgen.

Het zonderlinge is - en het onverantwoordelijke van hen, die op het ogenblik tegen Segni ageren, - dat er beslist geen andere oplossing is. Een andere regering kan alleen door vervroegde verkiezingen na Kamer-ontbinding plaats hebben.

Dit alles weet de Gaulle tot in de finesses. De Franse ambassadeur in Italië, Palowski, is een oude boezemvriend van hem.

GEHEIM

Palewski is een scherp en nuchter waarnemer.

Het bezoek heeft dus geen duurzame of reële resultaten opgeleverd. Er bestond een zeer grote belangstelling, zowel in Frankrijk als onder de Italiaanse massa. Maar uit zeer goed geïnformeerde bron wordt vernomen, dat de Gaulle zich zeer weinig illusies maakt inzake de politieke situatie in Italië. De Gaulle heeft een sterke antipathie tegen Gronchi, terwijl hij zeer sympathiek staat tegenover Pella.

Eind juni 1959.